

รำลึกวีรบุรุษกองทัพเรือ พื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ปล้นปืนจากกองพันทหารพัฒนาที่ ๔ ค่าย “ปีเหล็ง” เมื่อวันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ด้วยฝีมือของกลุ่มก่อความไม่สงบ ความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย ได้สร้างความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินของผู้บริสุทธิ์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทหารตำรวจและข้าราชการพลเรือน ทั้งไทยพุทธและมุสลิม แม้ว่าภาครัฐจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้เกิดสันติสุขอย่างยั่งยืนก็ตาม

ในส่วนของกองทัพเรือแม้ว่าจะได้รับมอบหมายพื้นที่รับผิดชอบไม่มากนักหากเทียบกับกองทัพบก แต่กำลังพลจากกองทัพเรือซึ่งมีนาวิกโยธินเป็นหลัก สมทบด้วยหน่วยบัญชาการต่อสู้อากาศยานรักษาฝั่ง กองเรือยุทธการ (หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษทางเรือ) กรมสรรพาวุธทหารเรือ กรมแพทย์ทหารเรือ รวมทั้งกรมวิทยาศาสตร์ทหารเรือ ซึ่งเคยส่งกำลังพลร่วมทีม “นิติวิทยาศาสตร์” ในการเก็บหลักฐานและพิสูจน์ทราบร่องรอยของการก่อเหตุต่างก็ได้ร่วมแรงร่วมใจกันปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถด้วยความเสียสละกล้าหาญ อุทิศเลือดเนื้อและชีวิตเพื่อให้ภารกิจที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ทหารเรือหลายนายต้องพลีชีพจากเหตุรุนแรง บางรายถูกฝ่ายตรงข้ามสังหารอย่างโหดร้ายทารุณ เช่น เหตุการณ์ที่บ้านดงหยงลิมือ ซึ่งนาวิกโยธิน ๒ นาย ถูกจับเป็นตัวประกันโดยฝ่ายเราไม่สามารถบุกเข้าช่วยเหลือได้ทันท่วงที เนื่องจากหน่วยในพื้นที่ขึ้นการบังคับบัญชาการกับกองทัพภาคที่ ๔ จึงต้องรอรอการอนุมัติ

จนกระทั่งในวันรุ่งขึ้น นักการเมืองท้องถิ่นจึงเข้าเจรจาท่าให้ผู้ก่อเหตุยอมคืนร่างไว้วิญญาณของ ๒ นาวิกโยธิน ท่ามกลางความเศร้าสลดของคนไทยทั้งประเทศที่ติดตามสถานการณ์ดังกล่าวมาตั้งแต่ตอนเย็นวันที่เกิดเหตุ

อย่างไรก็ตาม กำลังพลของกองทัพเรือในทุกระดับ ก็มีได้ย้อท้อเสียขวัญ และยังคงมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยอุดมการณ์อันแน่วแน่ เพื่อพี่น้องประชาชนบนแผ่นดินด้ามขวานให้สมกับคำกล่าวขานที่ว่า “ทหารเรือที่ประชาชนเชื่อมั่นศรัทธา และเป็นที่ยังพึ่งพิงทั้งในยามสงบและเมื่อเกิดภัยพิบัติ”

เพื่อจารึกเรื่องราวของเหล่าวีรบุรุษทหารเรือซึ่งเป็นที่มาของการก่อตั้ง “กองทุนน้ำใจไทยเพื่อผู้เสียสละในจังหวัดชายแดนภาคใต้” ผู้เขียนขอแนะนำบางส่วนของบริษัทเหล่านั้นซึ่งเรียบเรียงมาจากความทรงจำของเจ้าตัว และจากญาติพี่น้องของผู้จากไป มาถ่ายทอดให้คุณผู้อ่านได้รับทราบดังต่อไปนี้

“มีงจะไปได้ทำไม”

“กูอยากไปช่วยคน ที่นั่นมีระเบิดทุกวัน”

นี่เป็นข้อความบางส่วนที่ปรากฏอยู่ในเฟซบุ๊กของ “เนท” หรือ เรือโท ชัยสิทธิ์ เตชะสว่างวงศ์ นายทหารหนุ่มจากรัฐสามสมอวัยเพียง ๒๖ ปี ซึ่งพลีชีพไปในเหตุการณ์เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖ หลังการทรมานที่ครั้งสุดท้ายในชีวิตด้วยการเก็บกู้ระเบิดที่กลุ่มผู้ก่อความไม่สงบวางไว้ริมถนนบริเวณสะพานบ้านจำปากอ อำเภอบาเจาะ จังหวัดนราธิวาส

ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่า ระเบิดแสวงเครื่องที่ดัดแปลงจากถังแก๊สน้ำหนักประมาณ ๒๕ กิโลกรัม ซึ่งเรือโท ชัยสิทธิ์ หัวหน้าชุดเก็บกู้ระเบิดที่ ๑ หมวดทำลายวัตถุระเบิดและหัวหน้าทีมเก็บกู้ระเบิด EOD หน่วยเฉพาะกิจนราธิวาส ๓๒ นำกลับไปตรวจสอบพิสูจน์ทราบที่ฐานปฏิบัติการจะแผดเสียงกัมปนาทขึ้นมาได้ ทั้งที่มีการตัดวงจรตามขั้นตอนไปแล้ว

อานุภาพของอาวุธสังหารลูกนั้น ทำให้เรือโท ชัยสิทธิ์ กับลูกทีมอีก ๒ คน คือ พันจ่าเอก ทศนัย ชมพูทวีป และจ่าเอก เรวัตร์ คงนาค ต้องเสียชีวิต อีกทั้งยังมีผู้บาดเจ็บอีก ๖ คน ในจำนวนนี้ต้องสูญเสียดวงตา และขาขาด ถึง ๒ คน

เรือโท ชัยสิทธิ์ ซึ่งเป็นนักเรียนเตรียมทหาร รุ่น ๔๕ นักเรียนนายเรือ รุ่น ๑๐๒ คงจะมีเส้นทางกรรมาธิการที่ยาวไกลกว่านี้ หากเขาจะไม่ตัดสินใจเปลี่ยนชีวิตของตนเองจากลูกประตู่ที่ปฏิบัติงานบนเรือรบไปเป็นนักประดาน้ำและเก็บกู้ระเบิดหรือ “อีโอดี” แห่งหน่วยถอดทำลายอมกัณฑ์ กรมสรรพาวุธทหารเรือ เพื่อปฏิบัติงานตามอุดมการณ์อันแรงกล้า

เนทในชุดเก็บกู้ระเบิด

หลังสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายเรือเข้ารับพระราชทานกระบี่ เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เรือโท ชัยสิทธิ์ ถูกส่งไปประจำการบนเรือหลวงเจ้าพระยา ในตำแหน่ง “นายทหารอาวุธปล่อยนำวิถี” ซึ่งเป็นเชี่ยวชาญหลักของเรือรบลำนี้

แต่ไฟใต้ที่ลุกโชนแผ่นดินด้ามขวานทำให้นายทหารหนุ่มผู้ได้รับการหล่อหลอมเลือดเนื้อและจิตวิญญาณให้สำนึกในหน้าที่ปกป้องชาติ ดูแลประชาชน ตั้งแต่สมัยที่เป็นนักเรียนเตรียมทหารและนักเรียนนายเรือ ตัดสินใจสมัครเข้ารับการฝึกเป็น “อีโอดี” ของกรมสรรพาวุธทหารเรือ

“ตอนที่ย้ายขึ้นมาจากเรือ เขาบอกแม่ว่าเนทจะไปเรียนประดาน้ำ ไม่ยอมบอกว่าจะไปเรียนเป็นคนเก็บกู้ระเบิด แม่ไม่รู้ที่หลังก็ใจเสีย...กลัวตั้งแต่แรก แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง และยิ่งกลัวมากขึ้น เมื่อรู้ว่าเนทจะลงใต้”

นางอำไพ เครื่องธมยาผู้เป็นมารดาของเรือโท ชัยสิทธิ์รำลึกถึงลูกชายผู้จากไปอย่างกะทันหัน ในวันที่ผู้บัญชาการทหารเรือในขณะนั้น (พลเรือเอก สุรศักดิ์ หุ่นเรียงรมย์) เดินทางไปในพิธีศพและผู้เขียนอยู่ในตำแหน่งรองเลขานุการกองทัพอเรือ

“เนทเป็นเด็กดี มีมานะอดทน พ่อของเขาคือ ประเวศ เสียชีวิตไปเมื่อปี ๔๕ ปีที่เนทกำลังจะสอบเข้าเตรียมทหาร บ้านเรามีเชื้อสายจีน อยู่กันหลายคน เวลากลับมาบ้าน เนทจะดูแลอาแม่ อาภิง ญาติผู้ใหญ่ทุก ๆ คนอย่างดี ไปไหนเขาจะคอยเซ็นรถให้

แม้ยังจำวันที่พาชายชาญน้องชายของเขาไปเยี่ยมเนทที่โรงเรียนเตรียมทหาร ตอนเป็นนักเรียนใหม่ได้ไม่สัปดาห์เนทเอาพวงมาลัยมาราบเท้า แม่ปลื้มใจ น้ำตาไหล ทั้งที่ไม่เคยอยากให้ลูกเป็นทหาร แต่ในเมื่อเป็นความฝันของลูก เราก็อยอม”

ก่อนลงใต้ เรือโท ชัยสิทธิ์ เองก็รู้ว่ามารดากังวล

และหวาดหวั่น เขาจึงพยายามย້ายอยู่เสมอว่าไม่ต้องห่วง ไม่มีอะไรน่ากลัว และให้คำมั่นว่า “เนทจะระวังตัว” แต่นายทหารหนุ่มก็ไม่อาจฝันชะตาของตนเองได้

“วันที่ได้รับแจ้งว่า เนทโดนระเบิดเสียชีวิต หัวใจของแม่เหมือนถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ เฝ้าแต่ถามตัวเองว่าทำไมต้องเป็นลูกเรา ทำไมวันเวลาของเนทจึงสั้นนัก”

นางอำไพ ซึ่งหาเลี้ยงชีวิตและครอบครัวที่มีลูกชาย ๒ คน ด้วยการจำหน่ายเครื่องใช้สำนักงาน เล่าถึงน้ำตา

“ตอนที่นั่งรถไปรับร่างของเนทที่สัทธิบ เราจะมองเห็นคนที่แต่งชุดทหารเรือเป็นลูกเราไปหมด เพราะเนทเคยพาแม่มาที่นี่ บอกว่าสัทธิบเป็นเมืองทหารเรือ อยากให้แม่รู้จัก เคยชี้ให้ดูว่าเรือที่เนททำงานคือลำไหน แต่จากนี้ไปแม่คงจะไม่ได้มาที่เมืองทหารเรือแห่งนี้ อีกแล้ว”

สำหรับน้อง ๆ ในตระกูลเตชะสว่างวงศ์ ซึ่งเรียกเรือโท ชัยสิทธิ์ ว่า “เฮียเนท” พูดถึงพี่ใหญ่ของพวกเขาว่า

“เฮียเนท เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับน้อง ๆ เสมอ โดยเฉพาะเรื่องความกตัญญู เฮียเนทเป็นคนเชื่อฟังผู้ใหญ่ และนำมาปฏิบัติตาม เฮียเนทไม่เคยทำให้คนที่บ้านทุกข์หรือเสียใจเลย

ภาพที่อยู่ในความทรงจำก็คือ วันหนึ่งอำมา โดนตัวต่อรุมต่อย เฮียเนทได้เอาร่างของตัวเองคร่อมร่างอำมาไว้เพื่อกันตัวต่อโดยที่ไม่สนใจตัวเองเลย นี่คือน้องที่เฮียเนทสอนพวกเราโดยไม่ต้องพูดออกมา”

“นอกจากคนในครอบครัวที่เฮียเนทจะรักมากแล้ว ชาติและพระมหากษัตริย์ ยังเป็นอีกสถาบันที่เฮียเนท รักมากเช่นเดียวกัน เฮียเนทมีความตั้งใจเป็นอย่างมากที่จะรับใช้ชาติและพระมหากษัตริย์ด้วยการเป็นทหาร เมื่อถึงคราวได้รับคำสั่งให้ลงไปปฏิบัติหน้าที่ในจังหวัดนราธิวาส เฮียเนทไม่มีความลังเลที่จะลงไปปฏิบัติหน้าที่เลย แม้ว่าคนในครอบครัวจะคัดค้านสักเพียงไร”

“ตอนนี้เฮียเนทได้รับใช้ชาติและพระมหากษัตริย์จนวินาทีสุดท้ายของชีวิตเฮีย ทุกคนภูมิใจในตัวเฮียมาก มีแต่คนสรรเสริญในความดีของเฮีย เฮียได้สร้างชื่อเสียงให้กับครอบครัวจนมากที่สุดท้าย”

นอกจากความในใจของน้อง ๆ ที่บอกเล่าเรื่องของเรือโท ชัยสิทธิ์ แล้ว บรรดาญาติผู้ใหญ่ทั้งลุงป้าอาในตระกูลเตชะสว่างวงศ์ ยังได้สะท้อนตัวตนของนายทหารหนุ่มผู้ผ่านบทกลอนที่มีเนื้อหาบางส่วนที่ “จับใจ” อย่างยิ่ง ผู้เขียนจึงขออนุญาตนำมาเผยแพร่ต่อไปนี้

เนทเคยบอก ไม่มีพ่อ ขอเอาชาติ
เอาศีระระรองพระบาทของในหลวง
เอาดวงใจมอบให้แม่ หมดทั้งดวง
เอาความรัก หมดทั้งทรวง ให้ภรรยา
เคยเล่นแบด เตชะบอล สอนว่ายน้ำ
สุขใจจำ สูดรัก สูดปรารถนา
เมื่อไม่นาน ไม่คิดว่า จะจากลา
ไม่พบหน้า กันอีกนาน เดินทางไกล
ขอให้ดวง วิญญาณ สู่ภพใหม่
สูงขึ้นไป แน่นอน ไม่สงสัย
ลูกประคอง กล้าหาญ สมชาติชาย
เกียรติศักดิ์ รักษาไว้ แก่ตนเอง
ชัยชนะ ของชาติ คือชีวิต
ชัยสิทธิ์ เตชะสว่างวงศ์ คนตรงเผง
ลมหายใจ สุดท้าย กล่าวไว้เอง
อยากได้เห็น ใต้ร่มเย็น สุขเหมือนเดิม
ขอน้องเนท จงหลับ ให้หายเหนื่อย
หายปวดเมื่อย เย็นสบาย สุขสันต์เสริม
หากแม่บุญ นำพา วาสนาเดิม
คงได้เสริม ให้พวกเรา ได้เจอกัน
อีกสักภาพ อีกสักชาติ นะหลานรัก
เป็นพ่อแม่ เป็นพี่น้อง หรือแฟนฉันท์
จะเป็นปู่ เป็นย่า ไม่ว่ากัน
จูมมือกัน พาไป นิพพานเทอญ

ในความทรงจำของเพื่อนนายเรือ รุน ๑๐๒ ที่ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนนายเรือด้วยกัน ภาพของ เรือโท ชัยสิทธิ์ ถูกร้อยพันชิ้นมาอย่างแจ่มชัด

“เนทคือ นายเรือหนุ่มผิวขาวจากครอบครัวเชื้อจีน นิสัยดี ร่าเริง ไม่ต่างอะไรกับบุคลิกของพระเอกคนหนึ่ง

ซึ่งเป็นตัวละครที่มีอุดมการณ์ในนวนิยาย “สามสมอ” ซึ่งเหล่านายเรือรู้จักกันดี”

เนทกับนักเรียนนายเรือรุ่นเดียวกัน

เรือโท ธีรนนท์ สุขเวช (ยศขณะนั้น) นายทหารประจำเรือหลวงพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก รำลึกถึงเพื่อนร่วมรุ่น

“เนทเป็นนักกรีฑาและนักฟุตบอล ด้วยนิสัยใจคอและบุคลิกของเขาทำให้เนทเป็นที่รักของทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เนทจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๒ จากโรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี เพียรพยายามสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร ถึง ๒ ครั้ง เนทเพิ่งแต่งงานกับเมย์ เมื่อเดือนธันวาคมปี ๕๕ หลังจากที่คบหาดูใจกันตั้งแต่เป็นนักเรียนนายเรือปีสอง”

เนท สมัยเป็นนักกรีฑา

“เมย์” หรือ กชมน เตชะสว่างวงศ์ ซึ่งเป็นพนักงานบริษัทหนึ่งในอมตะนคร (หลังเรือโท ชัยสิทธิ์ เสียชีวิต กองทัพเรือได้รับกษมนเข้ารับราชการในกองทัพเรือ) คู่ชีวิตของเนทเพิ่งเริ่มต้นชีวิตครอบครัวได้เพียง ๕ เดือนเศษ ๆ ยังคงอยู่ในอาการโศกเศร้า สีหน้าแววตาทรมันไปด้วยความรวดร้าวจากความสูญเสียที่บังเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว

เนทกับภรรยาคู่ชีวิต

“วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นวันพระราชทานเพลิงศพตรงกับวันคล้ายวันเกิดของเนทพอดี จากที่เคยคิดว่าจะส่งรูปดอกไม้เบิร์ดเดย์ไปให้เขาทางไลน์กับเฟซบุ๊ก กลายเป็นว่าเราต้องมาวางดอกไม้จันทน์ให้เขา ไม่คิดเลยว่าชีวิตจะเจออะไรที่โหดร้ายต่อความรู้สึกถึงเพียงนี้”

“ตอนที่เราแต่งงานกันเนทบอกว่าจะยังไม่มีลูก จนกว่าเราจะครบครันจริงๆ ได้อยู่ด้วยกันทุกวัน เพราะเนทไม่ต้องการให้เมย์เลี้ยงลูกคนเดียวแต่สิ่งที่คิดกันไว้ก็คงจะเป็นแค่ฝันที่ไม่มีวันเป็นไปได้อีกแล้ว”

เมย์กล่าวด้วยเสียงปนสะอื้น

“เรื่องที่เนทสมัครไปเรียนกั๊กะเปิดเพื่อจะลงใต้ เราก็รู้มาตลอด แต่ก็พูดไม่ออก ถามว่ากลัวมีย...เรากลัวเพราะมีข่าวระเบิดเกือบทุกวัน สิ่งที่ได้ก็คือภรรยาขอให้เนทปลอดภัย แต่มันก็ไม่เป็นแบบนั้น”

ชีวิตที่เหลืออยู่ของเมย์และนางอำไพก็ไม่ต่างอะไรกับชีวิตของครอบครัวทหารกล้าอีกหลายครอบครัวที่ต้องสูญเสียผู้เป็น พ่อ สามี ลูกชาย จากการปฏิบัติหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ซึ่งไม่ว่าวันเวลาที่เหลืออยู่ตลอดเส้นทางข้างหน้าจะยากลำบาก ว้าเหว่ โดดเดี่ยว เพียงใด แต่ทุกคนก็จะต้องก้าวเดินต่อไป

การอุทิศชีวิตและเลือดเนื้อเป็นชาติพลีของกำลังพลเหล่านั้นนับเป็นความเสียสละอันยิ่งใหญ่ที่สมควรได้รับการตอบแทน พลเรือเอก สุรศักดิ์ หุ่นเรืองรมย์ ผู้บัญชาการทหารเรือ (ในขณะนั้น) จึงจัดตั้ง “กองทุนน้ำใจไทยเพื่อผู้เสียสละในจังหวัดชายแดนภาคใต้และพื้นที่รับผิดชอบกองทัพเรือ” โดยมอบให้ พลเรือเอก จักรชัย ภูเจริญยศ เสนาธิการทหารเรือ เป็นประธานบริหารกองทุน ซึ่งแม่และนางอำไพภักดิ์จะได้รับเงินช่วยเหลือจากกองทุนดังกล่าว นอกเหนือจากสิทธิที่ได้จากทางราชการ เช่นเดียวกับครอบครัวของผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจนพิการทุพพลภาพรายอื่น ๆ

ทั้งนี้ผู้ที่อยู่แนวหลังและมีจิตศรัทธาสามารถบริจาคเงินสมทบกองทุนนี้ได้ที่ ธนาคารทหารไทย ซีโอบีซี “กองทุนน้ำใจไทยเพื่อผู้เสียสละในจังหวัดชายแดนภาคใต้และพื้นที่รับผิดชอบกองทัพเรือ” หมายเลขบัญชี ๑๑๕ - ๒ - ๑๗๐๘๗ - ๒ หรือสอบถามรายละเอียดทางโทรศัพท์ หมายเลข ๐๒ - ๔๗๕ - ๓๐๓๑

เรื่องราวของ เรือโท ชัยสิทธิ์ ซึ่งได้รับการเลื่อนยศเป็น “นาวาเอก” หลังเสียชีวิตจากการปฏิบัติหน้าที่จะเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจแก่เด็กหนุ่มจากทั่วทุกสารทิศที่ไฝ่ฝันถึงเครื่องแบบทหารเรือ

ซึ่งเมื่อก้าวไปถึงปลายทางอันงดงาม แน่นนอนว่าทุกคนย่อมเปี่ยมไปด้วยความสุขและความภาคภูมิใจ แต่ความรู้สึกนั้นจะยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้น เมื่อพวกเขาจะได้ประจักษ์ในเวลาต่อมาว่า ความสำเร็จที่ได้รับ ไม่ใช่เพื่อตนเองเพียงอย่างเดียว

แต่ยังเป็นความสำเร็จเพื่อผู้คนอีกมากมายที่อยู่ร่วมผืนแผ่นดินเดียวกัน

นอกจากเรื่องราวของ นาวาเอก ชัยสิทธิ์ วีรบุรุษภาคใต้ อีกคนหนึ่งที่ผู้เขียนได้มีโอกาสพูดคุยด้วยตนเอง คือ พลทหารชลทิพย์ สอนฆ้อง

เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อวันจันทร์ที่ ๓ สิงหาคม

พ.ศ. ๒๕๕๒ เวลา ๑๕๓๐

บรรยากาศในเขตพื้นที่บ้านเยะ ตำบลบาเจาะ อำเภอยี่งอ จังหวัดนราธิวาส ยังคงสงบเงียบ ผู้คนทั้งไทยพุทธและมุสลิมต่างดำเนินกิจวัตรของตนไปตามปกติเหมือนเช่นทุกวันที่ผ่านมา ไม่มีใครสนใจกับรถยนต์คันหนึ่งที่เพิ่งแล่นออกจากหมู่บ้านหลังจากจอดส่งทหารพรานหลายนายซึ่งอยู่ในชุดดำพร้อมอาวุธประจำกายแบบอาร์ก้า

ทหารพรานเหล่านั้นกระจายกำลังกันเข้าประจำจุดทั้งสองฝั่งถนน ในลักษณะเหมือนกับเตรียมสนับสนุนภารกิจของทหารนาวิกโยธินแห่งกองทัพเรือซึ่งรับผิดชอบความปลอดภัยในพื้นที่ดังกล่าว

ไม่นานนักภาพอันคุ้นตาชาวบ้านก็ปรากฏให้เห็นเมื่อรถจักรยานยนต์ของทหารนาวิกโยธินซึ่งเป็นชุดคุ้มครองครุ และมีที่ตั้งฐานปฏิบัติการอยู่ในบ้านบาเจาะ จำนวน ๕ คัน ที่แล่นตามกันมาอย่างช้า ๆ ทั้งระยะห่างกันประมาณ ๕๐ เมตร

จุดหมายของนาวิกโยธินทั้ง ๙ นาย ภายใต้การนำของพันจ่าเอก เขียดศักดิ์ ดวงคำ หัวหน้าชุด คือโรงเรียนแห่งหนึ่งในพื้นที่สีแดง ซึ่งพวกเขา กำลังจะไปส่งชุดคุ้มครองครุในการเดินทางกลับบ้าน

ภารกิจดังกล่าวเป็นการปฏิบัติงานในรูปแบบที่ไม่มีใครเปลี่ยนแปลง โดยเป็นการเปิดเผยตัวใช้เส้นทางเดิมเวลาเดิม ซึ่งในทางยุทธวิธีแล้วถือว่าเป็นเรื่องที่เสียเปรียบอย่างมาก เพราะฝ่ายตรงข้ามสามารถเลือกจุดที่จะวางกำลังซุ่มโจมตีได้ตลอดเวลา

แม้จะตระหนักถึงอันตรายดังกล่าวแต่นักรบเลือดไทยจากหน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน ค่ายกรมหลวงชุมพร สัตหีบ ก็มีได้หวาดหวั่นพรั่นพรึง

ด้วยการฝึกอย่างหนักและจริงจังตั้งแต่ครั้งที่อยู่ที่ตั้งปกติก่อนเดินทางมายังพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เด็กหนุ่มจากทั่วสารทิศทั้งที่ถูกเกณฑ์และสมัครใจอาสาเข้ารับใช้ชาติภายใต้ผืนธงนาวิกโยธิน ได้ถูกหลอมรวมให้เป็นหนึ่งเดียวและมีจิตใจมุ่งมั่นแน่วแน่ในการทำหน้าที่ทหารนาวิกโยธินอย่างเต็มกำลังความสามารถ

โดยเฉพาะพลทหารชลทิตย์ สอนฆ้อง วัย ๒๒ ปี ชาวอุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ตำแหน่งพลปืนเล็ก สังกัด หมวดปืนเล็กที่ ๑ กองร้อยปืนเล็กที่ ๓ ซึ่งซ้อนท้าย อยู่บนรถจักรยานยนต์คันที่ ๔ อยู่ในสภาพเตรียมพร้อม ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

ไรเฟิลอัตโนมัติแบบเอ็ม - ๑๖ ซึ่งเป็นอาวุธประจำกาย ถูกกระชับแนบลำตัวในลักษณะชี้ปากกระบอกขึ้นฟ้า เพื่อให้สามารถวัดดวงสู่วีถีการยิงในทิศทางที่มีภัยคุกคาม ได้ตลอดเวลา

“นั่นเป็นท่าที่ผมกับเพื่อน ๆ คู่ันเคยและได้รับการฝึกฝนมาจนสามารถปฏิบัติได้อย่างอัตโนมัติ เหมือนกับว่า ปืนเอ็ม - ๑๖ กับลำตัวเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของเรา”

อดีตพลทหารชลทิตย์ ร่ำลึกถึงความหลังที่เพิ่งผ่านมา ไม่นานด้วยแววตาเป็นประกาย

“ก่อนที่จะลงไปทำงานในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผมเคยไปแสดงการใช้อาวุธบนรถจักรยานยนต์เคลื่อนที่เร็ว ท่ายิงฉับพลัน ในพิธีเปิดสัปดาห์กีฬานาวีที่สัตหีบมาแล้ว”

เขาเว้นระยะไปนิดหนึ่งราวกับจะส่งใจไปถึงเพื่อน ทหารที่พลีชีพไปในเหตุการณ์เดียวกัน

“แต่ผมไม่นึกเลยว่าจะมีโอกาสได้ใช้สิ่งที่ฝึกมา อย่างคุ้มค่า แม้จะแค่ครั้งเดียวและเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิต ทหารนาวิกโยธินของผมก็ตาม”

เด็กหนุ่มจากสุพรรณฯ ในแอ็คชั่นทหารนาวิกโยธิน

เมื่อขบวนของนาวิกโยธินผ่านเข้ามาในหมู่บ้าน ทุกคนก็สังเกตเห็นทหารพรานถือปืนอาร์ก้ายื่นกระจาย ตัวอยู่สองข้างทาง

ในตอนนั้นนาวิกโยธินทั้ง ๙ นาย ไม่ได้ระแวง

สงสัยอะไร ด้วยคิดว่าทหารพรานกลุ่มนี้ถูกส่งเข้ามา คุ่มครองชาวบ้านในพื้นที่เดียวกัน

เพราะในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีกำลัง หลายหน่วยออกปฏิบัติการ ทั้งตำรวจตระเวนชายแดน ทหารบก ทหารเรือ ทหารพราน อาสาสมัครรักษาดินแดน ซึ่งหากเป็นการปฏิบัติการปิดล้อมตรวจค้นพื้นที่เป้าหมาย ก็จะมีการสนธิกำลังเหล่านี้เข้าด้วยกัน

“ตอนที่รถจักรยานยนต์ของผมแล่นผ่านทหารพราน ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายของถนน พวกเขาเฉย ๆ อยู่ แต่หลังจากนั้นเพียงพริบตาเสียงปืนก็ระเบิดร่วสนั่นทางด้าน ท้ายขบวนของเรา”

พลทหารชลทิตย์ ร่ำลึกถึงวินาทีที่การปะทะเปิดฉาก ด้วยน้ำเสียงแจ่มชัดราวกับว่ามันเพิ่งเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ

“พอหันไปด้านหลังผมก็เห็นโจรใต้ที่ปลอมเป็น ทหารพราน ยังเข้าใส่จ่าซึ่งซ้อนท้ายอยู่บนรถจักรยานยนต์ คันที่ ๕ ตอนนั้นจ่าโดนอาร์ก้าของมันแล้วแต่ ก็ยังกัดฟัน กระโดดลงมาสาดกระสุนตอบโต้”

แต่มันก็เป็นเพียงแวบเดียวเท่านั้นที่ทหารหนุ่มเลือด สุพรรณฯ มองเห็นการยิงทางด้านท้ายขบวน เพราะเกือบ จะในวินาทีเดียวกันนั้น โสตประสาทของเขาก็อื้ออึงไป ด้วยเสียงกึกก้องจากฝั่งถนนด้านซ้าย เมื่อฝ่ายตรงข้ามที่ วางกำลังอยู่ในด้านนั้นกระหน่ำปืนเข้าใส่รถจักรยานยนต์ คันที่เหลืออย่างไม่ยั้ง

พลทหารชลทิตย์กับรถจักรยานยนต์คู่ใจก่อนเกิดเหตุปะทะ

“ตอนนั้นผมรู้แล้วว่าเราถูกโจมตี”

เด็กหนุ่มซึ่งกลายเป็นทหารผ่านศึกเล่าต่อ

“ฝ่ายตรงข้ามอยู่ทางด้านหลังและด้านซ้ายระดมยิงใส่เราพร้อม ๆ กัน ปืนที่แนบลำตัวของผมจึงระเบิดลงในจังหวะที่ผมเบี่ยงตัวไปทางซ้ายเพื่อยิงเข้าใส่เป้าหมายในชุดดำซึ่งอยู่ในทิศทางนั้น”

“ผมยิงชุดแรกออกไปได้ไม่กี่นัดก็รู้สึกได้ถึงแรงสะท้อนที่ขาเหมือนมีอะไรพุ่งเข้าปะทะ”

“ตอนนั้นผมยังไม่เจ็บแต่ก็รู้ตัวแล้วว่าถูกยิงที่ขาซ้าย ส่วนพลทหารสมพร อากาศ บัดดีของผมซึ่งเป็นคนขี่รถจักรยานยนต์ก็ร้องตะโกนบอกว่าถูกยิงที่ข้อมือ”

เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมากผมแทบไม่รู้ตัวเลยว่ากระสุนลงจากรถจักรยานยนต์ได้ยังไง ทุกอย่างเป็นไปตามสัญชาตญาณและการฝึกฝนมาอย่างหนัก

“พอทิ้งตัวลงได้ผมก็เห็นแล้วว่าขาซ้ายของผมฉีกรูปไปจากเดิม แต่ผมก็เสือกวิ่งไปบนพื้นในท่านอนหงายเพื่อเข้าหาที่กำบัง ส่วนนี้ก็เหนื่อยไถ่โยกเอ็ม - ๑๖ ตอบโต้เข้าศึกตลอดเวลา”

“จังหวะที่ผมหยางร่างอยู่หลังเนินซีเมนต์ใกล้กับโรงรถของชาวบ้านข้างถนน ผมก็เห็นร่างในชุดดำอีกคนหนึ่งวิ่งปราดจากที่ซ่อนพร้อมกับยิงเข้าใส่ฝ่ายเราที่ล้มระเนระนาดอยู่กลางถนนพร้อมกับรถจักรยานยนต์ ผมจึงตัวดิ้นเข้าหาเป้าหมายนั้นแล้วเหนื่อยไถ่โยกปล่อยกระสุนออกไป”

เสียงปืนของพลทหารชลทิตย์ ทำให้โจรใต้ซึ่งเป็นหนึ่งในแกนนำอาร์เคเค. ที่มีค่าหัวและหมายจับหลายคดีรู้ว่านาวิกโยธินคนที่หยางอยู่บนพื้นผู้นั้นยังมีชีวิตอยู่ มันจึงหันปากกระบอกเข้าใส่แล้วสาดกระสุนซ้ำทันที

“ถ้าไม่มีเสื้อเกราะผมคงตายไปแล้ว”

พลทหารชลทิตย์นึกถึงวินาทีของการ “ยิงประจัญบาน” กับฝ่ายตรงข้ามในระยะประชิด

“เพราะกระสุนที่สาดเข้ามาโดนเสื้อเกราะที่ผมสวมอยู่ถึงแปดนัดเสียงดังเหมือนถูกไม้ฟาด และผมรู้สึกได้ถึงแรงสะท้อนที่เกิดขึ้น”

แต่เสื้อเกราะก็ไม่อาจปกป้องร่างกายของผู้สวมใส่

ไว้ได้ทั้งหมด เพราะกระสุนอาร์ก้าของโจรใต้อีกสามนัดเจาะเข้าที่แขน ก้นกบ และท้อง ซึ่งกระสุนนัดหนึ่งยังฝังอยู่ในร่างไม่สามารถผ่าออกมาได้

“รวมแล้วผมโดนยิงทั้งหมดห้านัด หนักสุดก็คือเข้าที่ขาซ้ายสองนัดตัดเส้นเลือดใหญ่จนทำให้ถูกตัดขาขึ้นมาเหนือหัวเข่า”

พลทหารชลทิตย์ ขณะให้สัมภาษณ์

พลทหารชลทิตย์ โชว์รอยเย็บที่แขน

อดีตทหารนาวิกโยธินเล่าด้วยสีหน้าปากคิอย่างคนที่ไม่ปลงใจได้แล้ว

“ตอนนั้นผมคิดอยู่อย่างเดียวว่า คนตายต้องไม่ใช่เรา และผมก็ทำได้ ด้วยการยิงโจรชุดดำคนนั้นเข้าที่แสกหน้าจนล้มลง”

อาจกล่าวได้ว่ากระสุนสังหารของพลทหารชลทิตย์นัดนั้น ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน เพราะกลุ่มโจรใต้ที่เตรียมเข้ามายิงผู้บาดเจ็บที่นอนอยู่

กลางถนน และตัดค้อออกจากร่างเหมือนที่เคียวกระทำกับทหารบกที่ถูกโจมตีเริ่มรวนเรเสียขบวน เมื่อเห็นแกนนำซึ่งเป็นหัวหน้าชุดถูกสอยร่วงด้วยน้ำมือของนาวิกโยธินที่สู้ยิบตา

กองกำลังอาร์เคเค. จึงเป็นฝ่ายล่าถอยและยิงสกัดไม่ให้ฝ่ายเราติดตามไปได้โดยง่าย

“ตอนที่ยิงปะทะกันอย่างรุนแรงและเห็นตัวข้าศึกกินเวลานานประมาณ ๕ นาที จากนั้นเสียงปืนก็เริ่มเบาบางลง ผมได้ยินชาวบ้านร้องบอกว่าโจรยังอยู่ให้ระวัง แต่ก็มองไม่เห็นพวกมันแล้ว”

พลทหารชลทิตย์ ในชุดสนาม

พลทหารชลทิตย์ เล่าต่อ

“จนกระทั่งอีกประมาณ ๑๐ นาที จากนั้นกำลังเสริมของฝ่ายเราก็มารถึง และเข้าเคลียร์พื้นที่ การยิงต่อสู้จึงสงบลงอย่างเด็ดขาด ศพผู้เสียชีวิตและผู้ที่ได้รับบาดเจ็บถูกนำออกจากจุดเกิดเหตุอย่างรวดเร็ว”

“ในตอนนั้นพลทหารอรุณเพื่อนของผมที่มาจาก

สตุลตายแล้ว ผมมารู้ภายหลังว่าเขาถูกยิงเข้ากลางลำตัวด้านข้างซึ่งเป็นช่องว่างของเสื้อเกราะ กระสุนจึงทะลุเข้าไปตัดชั่วหัวใจจนเสียชีวิตทันที”

เมื่อการปะทะในวันนั้นสิ้นสุดลง ทหารนาวิกโยธินได้รับบาดเจ็บถึง ๕ นาย ประกอบด้วยพลทหารชลทิตย์ พันจ่าเอก เชิดศักดิ์ ดวงคำ หัวหน้าชุด จ่าเอก ไพบูลย์ ฉายกระจ่าง พลทหารบุรฉิม สุหลง และพลทหารสมยศ อากาศ

แม้จะได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่นาวิกโยธินใจเพชรจากจังหวัดสุพรรณบุรี ยังมีสติรู้ตัวตลอดเวลา เขาเล่าต่อไปว่า

“เพื่อนที่มาช่วยบอกผมว่า รถของฝ่ายเราโดนเรือใบวางดักระหว่างทาง ทำให้มาถึงช้าทั้งที่ได้รับวิทยุแจ้งเหตุตั้งแต่วันที่แรกที่มีการชุมนุมโจมตีเกิดขึ้น และมีเสียงปืนดังออกมาให้ได้ยินทางวิทยุเหมือนกับมีการถ่ายทอดสด

“ตอนนั้นผมเริ่มเจ็บแผลแล้ว และรู้สึกตัวว่าเสียเลือดมากจนเปียกโชกไปทั้งตัว ผมจึงถอดเสื้อเกราะออกด้วยตัวเองเพื่อให้หายใจสะดวกขึ้น เนื่องจากเสื้อเกราะหนักและกดทับหน้าอกอยู่”

ถึงตอนนี้อัตถ์พลทหารชลทิตย์ เล่ารายละเอียดเพิ่มเติมด้วยสีหน้าเงิอรอยยิ้ม ทั้งที่เรื่องราวเดือดระอุ

“พอเพื่อนผมเข้ามายกตัว เพื่อห้ามผมไปขึ้นรถอีเอ็มซี ผมยังมีอารมณ์ขันพูดติดตลกว่า “เฮ้ย..เอาซากไปด้วย”

“ระหว่างทางที่ไปโรงพยาบาลยิ่งอ ผมยังทนได้และพูดคุยกับเพื่อนตลอดทาง มั่นใจว่าตัวเองไม่ตาย แต่ก็รู้แล้วว่ายังไงคงต้องเสียขานแน่”

“พอไปถึงโรงพยาบาลยิ่งอ อาการผมสาหัสมากเจ้าหน้าที่จึงส่งต่อไปโรงพยาบาลนราธิวาส ซึ่งพอไปถึงที่นั่นได้ครู่เดียวผมก็สลบไปเพราะเสียเลือดมาก ผมจำไม่ได้แล้วว่าสลบไปนานแค่ไหน แต่น่าจะหลายวันอยู่เหมือนกัน เพราะตอนที่รู้ตัวลืมตาตื่นขึ้นมาครั้งแรกผมก็เห็นพี่สาวที่ชื่อประภัสสรยืนอยู่ข้างเตียง”

“แต่ผมไม่เห็นขาซ้ายของผมแล้ว”

เมื่อถูกถามว่าคำพูดแรกที่หลุดจากปากเมื่อฟื้นคืนสติขึ้นมาคืออะไร อดีตนาวิกโยธินใจเพชรตอบว่า

“ตอนนั้นผมยังเบลออยู่แต่ก็จำได้ว่าพูดเหมือน

คนละเมอออกไปว่า “ตัดไปแล้วหรือ” เพราะไม่เห็นขาของตัวเอง”

“ผมไม่รู้ว่าพี่สาวผมมาจากสุพรรณฯ ตั้งแต่เมื่อไหร่ พี่สาวจับมือผมขณะที่ทำตาแดง ๆ เหมือนจะร้องไห้แล้วพูดว่า “ไม่เป็นไรแล้ว” จากนั้นพ่อของผมก็เข้ามาลูบหัวพูดพึมพำ “ไม่ตายแล้วลูก”

“ความรู้สึกตอนนั้นบอกไม่ถูกมันตื่นตื่นมีความสุข แต่ก็เศร้าลึก ๆ ทั้งดีใจและเจ็บใจ

ที่ว่าดีใจก็คือเราไม่ตายและสามารถสังหารข้าศึกได้ คนหนึ่งด้วยน้ำมือเราเอง

ส่วนที่เจ็บใจเป็นเพราะไอ้คนที่ยิงเราจนต้องตัดขามันหนีรอดไปได้โดยที่เราไม่มีโอกาสตอบโต้”

“ทุกวันนี้ภาพเหตุการณ์ขณะถูกข่มขู่โจมตียังติดตาเสียงปืนยังอยู่ในความทรงจำ ผมเสียใจที่ต้องเสียเพื่อนสงสารจำที่ได้รับบาดเจ็บจนต้องตัดม้ามและตัดอัมตะไปข้างหนึ่ง

แต่ความรู้สึกที่มากที่สุดก็คือเสียตายที่ตัวเองไม่มีโอกาสได้กลับไปทำหน้าที่เคียงบ่าเคียงไหล่กับเพื่อน ๆ ที่ฐานปฏิบัติการ ไม่ได้อยู่เป็นทหารจนครบวาระที่จะปลดประจำการ

เพราะทหารนาวิกโยธินที่เสียขาอย่างผมไม่สามารถรับใช้ชาติได้อีกแล้ว”

แม้เหตุการณ์ที่บ้านแยะ ตำบลบาเจาะ อำเภอยี่งอ จังหวัดนราธิวาส ในวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๒ อาจจะไม่ใช่ยุทธการสำคัญที่มีการระดมกำลังทหารพร้อมยุทธโธปกรณ์เข้าทำการสู้รบกับฝ่ายตรงข้ามอย่างเต็มรูปแบบก็ตาม แต่การปะทะที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นการยิงต่อสู้ในระยะประชิดระหว่างทหารนาวิกโยธิน ๙ นาย กับกลุ่มโจรใต้ ซึ่งมีกำลังประมาณ ๒๐ คน ก็มีได้แตกต่างจากการรบทั่วไปในเรื่องของความกล้าหาญและจิตใจอันมุ่งมั่นแน่วแน่ในการปฏิบัติหน้าที่เยี่ยงชายชาติทหาร

หากพิจารณาในแง่ของยุทธการแล้ว ต้องถือว่าฝ่ายเราได้รับชัยชนะและประสบความสำเร็จ ถึงแม้ว่าจะต้องสูญเสียชีวิตกำลังพลไป ๑ นาย และได้รับบาดเจ็บ ๕ นายก็ตาม

พลทหารชลสิทธิ์ สอนส่อง กับครั้งหนึ่งในชีวิตที่ภาคใต้

เพราะเมื่อมองถึง “ผล” ของการปะทะในภาพรวมแล้วสิ่งที่ปรากฏเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจนก็คือ ปฏิบัติการของฝ่ายตรงข้ามล้มเหลว

โจรใต้ซึ่งเป็นกองกำลังติดอาวุธอาร์เคเค. ไม่สามารถสังหารชีวิตทหารนาวิกโยธินซึ่งอยู่ในที่โล่งและถูกโจมตีอย่างฉับพลันได้ทั้งหมดอย่างที่ต้องการ อีกทั้งยังถูกตอบโต้จนแกนนำซึ่งเป็นหัวหน้าชุดเสียชีวิตไป ๑ ราย และได้รับบาดเจ็บอีกจำนวนหนึ่ง สังเกตได้จากรอยเลือดที่ปรากฏเป็นทางระหว่างการหลบหนี ทั้งที่เป็นฝ่ายได้เปรียบและเปิดฉากโจมตีก่อน โดยที่ทหารนาวิกโยธินไม่ทันรู้ตัว

แต่เมื่อตั้งสติได้ นักรบแห่งกองทัพเรือทุกคนได้ทำการต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยวกล้าหาญทั้งที่เป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อสู้ของพลทหารชลสิทธิ์ซึ่งนาวิกโยธินทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์เดียวกันต่างแสดงความชื่นชม ยกย่อง และยอมรับเป็นเสียงเดียวกันว่าทหารหนุ่มผู้นี้คือ “วีรบุรุษ” แห่งบาเจาะ เป็นฮีโร่ในหัวใจของเพื่อนทหารทุกคน ที่ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันในวินาทีอันคับขัน

เพราะพลทหารชลสิทธิ์ไม่ได้ยิงต่อสู้กับโจรใต้เพื่อปกป้องชีวิตของตนเองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่ยังร้องเรียกเพื่อนร่วมรบทุกคนเพื่อปลุกขวัญให้ทำการต่อสู้โดยไม่ยอมแพ้ อีกทั้งยังตะโกนให้กำลังใจผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากคมกระสุนของฝ่ายตรงข้ามจน

กระทั่งการปะทะสิ้นสุดลง

ตลอดเวลานั้นสิ่งที่หลุดจากปากของเด็กหนุ่มซึ่งมีศักดิ์เป็นเพียงแค่ “พลทหาร” ไม่ใช่เสียงร้องโอดโอยโหยหวนด้วยความเจ็บปวดเสียขวัญจากการที่ตนเองถูกยิงหลายนัด หากแต่ถ้อยคำที่ดังก้องกลับกลายเป็นเสียงตะโกนอย่างเด็ดเดี่ยว มุ่งมั่นในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่นักรบเลือดไทยอย่างเต็มกำลังจวบจนลมหายใจสุดท้ายเพื่อให้สมกับการที่เขาได้เข้ามาเป็นทหารนาวิกโยธินแห่งราชนาวีไทย

การกระทำของพลทหารชลทิตย์ ไม่ใช่สิ่งที่สูญเปล่า เพราะหลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น กองทัพเรือได้ทำเรื่องขอพระราชทาน “เหรียญกล้าหาญ” และยศเรือตรีให้แก่เด็กหนุ่มจากสุพรรณบุรีผู้นี้ เพื่อเป็นเกียรติยศแก่วงศ์ตระกูลต่อไป

พลทหารชลทิตย์ ซึ่งภายในเวลาไม่นานนับจากนี้จะกลายเป็นอดีตทหารผ่านศึกพิการ ซึ่งจะต้องใส่ขาเทียมไปดำรงชีพอยู่ที่บ้านเกิดในจังหวัดสุพรรณบุรี เล่าถึงประวัติชีวิตของตนเองว่า

“ผมเกิดที่อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนดอนคา พ่อกับแม่ผมมีลูก ๒ คน คือ ผมกับพี่สาวที่ชื่อประภัสสร พี่สาวของผมมีอาชีพค้าขาย พ่อของผมชื่อ จรูญ แม่ของผมชื่อ อนงค์ เสียชีวิตไปนานแล้ว”

“เมื่อได้รับหมายเรียกให้เข้ารับราชการทหาร ผมก็ไปจับใบดำใบแดงพร้อมกับเพื่อน ๆ บ้านเดียวกันหลายคน พอรู้ว่าจะต้องไปเป็นทหาร ผมก็บอกกับพ่อว่าจะขอบวชให้พ่อได้เห็นผ้าเหลืองก่อนไปรับใช้ชาติ พ่อก็ตกลงและดีใจมาก

พอสึกออกมาได้ไม่นานผมก็เข้ารายงานตัว และถูกส่งไปฝึกที่ศูนย์ฝึกทหารใหม่ของกองทัพเรือ ผู้บังคับบัญชาสูงสุดของผมคนแรกคือ นาวาเอก นพตล สุภากร ผู้บัญชาการศูนย์ฝึก”

“เมื่อการฝึกใกล้จะแล้วเสร็จ ทหารใหม่มีโอกาสที่จะเลือกได้ว่าจะไปเป็นกำลังพลของหน่วยไหน ตอนแรกผมก็ลังเลอยู่ว่าจะสมัครไปประจำฐานทัพเรือสัตหีบ

หรือกองเรือยุทธการ หรือว่าจะไปอยู่นาวิกโยธิน

ผมไม่รู้แน่ว่าหน่วยไหนดีกว่ากัน แต่ก็เคยได้ยินคนพูดกันว่านาวิกโยธินฝึกหนักมาก

แต่สุดท้ายผมก็ตัดสินใจว่า เราเข้ามาเป็นทหารทั้งทีก็น่าจะเลือกเป็นนาวิกโยธินซึ่งเป็นหน่วยรบของกองทัพเรือ เพื่อจะได้มีโอกาสทำหน้าที่ให้สมศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายชาวไทยอย่างเต็มที่”

เมื่อถูกถามว่าเป็นทหารนาวิกโยธินต้องเจอกับการฝึกหนักหนาสาหัสอย่างที่เคยได้ยินคำร่ำลือมาหรือไม่ พลทหารชลทิตย์ ตอบว่า

“จะว่าหนักก็หนักอยู่เหมือนกัน แต่ผมคิดว่า นี่คือแบบฉบับของนาวิกโยธินไทยซึ่งได้ชื่อว่าเป็นหน่วยกำลังรบสะเทินน้ำสะเทินบกที่มีขีดความสามารถสูง

“คนที่เข้ามาเป็นนาวิกโยธินจึงต้องได้รับการฝึกฝนอย่างเข้มข้น เพื่อให้มีความแข็งแกร่ง ทรหด อดทน พร้อมทั้งจะปฏิบัติภารกิจได้ในทุกรูปแบบ แต่การฝึกทหารใหม่ของผมก็คงเทียบไม่ได้กับการฝึกหลักสูตรรีคอน ซึ่งเป็นหลักสูตรการรบพิเศษของทหารนาวิกโยธินโดยตรง”

“จนทุกวันนี้ผมคิดว่าการที่ผมรอดชีวิตมาได้ เป็นเพราะการฝึกซึ่งเป็นไปตามนโยบายของกองทัพเรือที่กำหนดไว้ว่า “รบอย่างไรฝึกอย่างนั้น”

ก่อนที่จะลงไปทำงานที่ภาคใต้ผมและเพื่อน ๆ ได้รับความฝึกในลักษณะเดียวกับภารกิจที่เราจะต้องปฏิบัติ โดยเฉพาะการฝึกยิงอาวุธลับขณะอยู่บนพาหนะเคลื่อนที่ซึ่งก็คือรถถังยานยนต์”

“ผมยังจำคำพูดของผู้หมวดผู้กองที่กรอกหูเกือบทุกวันว่า เสียเหงื่อในสนามฝึกดีกว่าเสียเลือดในสนามรบ ยิ่งฝึกมากก็ยิ่งมั่นใจมากซึ่งก็เป็นจริงอย่างนั้น

เพราะหลังจากการฝึกอย่างหนัก ผมก็รู้สึกอีกเท็มอยากนำสิ่งที่ฝึกมาไปปฏิบัติจริง ผมจึงขอสมัครไปอยู่กองพันทหารราบที่ ๙ ซึ่งมีที่ตั้งปกติอยู่ในจังหวัดนครราชสีมา”

ดูเหมือนว่าโชคชะตาจะกำหนดไว้แล้วว่า เด็กหนุ่มจากสุพรรณบุรีผู้นี้จะต้องไปรับใช้ชาติในดินแดนด้ามขวานทอง เพราะถึงแม้ว่าในตอนแรกเขาจะไม่ได้รับการบรรจุที่กองพันทหารราบที่ ๙ เนื่องจาก

อัตราเต็มหมดแล้ว ทำให้พลทหารชลทิตย์ถูกบรรจุใน กองพันทหารราบที่ ๗ ก็ตาม

แต่เมื่อถึงวงรอบของการปฏิบัติงานตามที่หน่วยบัญชาการนาวิกโยธินกำหนด กองพันทหารราบที่ ๗ ถึงคิดที่จะเป็นเจ้าภาพในการจัดกำลังเป็นหน่วยเฉพาะกิจ ๓๒ พลทหารชลทิตย์จึงได้เดินทางไปยังสมรภูมิตามขบวนการสมใจ

พลเรือโท สุวิทย์ ธาระรูป ผู้บัญชาการนาวิกโยธิน ขณะนั้นมอบโล่ให้พลทหารจากสุพรรณบุรี

เด็กหนุ่มจากสุพรรณบุรีเล่าว่า

“ในสัปดาห์แรก ๆ ที่ไปถึงฐานปฏิบัติการซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับองค์การบริหารส่วนตำบลบาเจาะ ผมก็รู้สึกหวั่นใจอยู่เหมือนกัน เพราะเคยได้ยินข่าวว่าสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เหตุการณ์รุนแรงทั้งการฆ่ารายวัน มีการวางระเบิด การข่มขู่โจมตีหลายครั้ง

แต่พอเข้าไปซักระยะหนึ่งผมก็ปรับตัวได้ความมั่นใจกลับคืนมา ผมคิดอยู่ตลอดเวลาว่า ถ้าปะทะกันเมื่อไหร่คนที่ตายจะต้องเป็นโจรได้ไม่ใช่ผม”

“ฐานปฏิบัติการที่ผมไปอยู่เป็นฐานชั่วคราวมีกำลัง ๒ หมวด หัวหน้าฐานเป็นนายทหารยศเรือโท เราจะแบ่งกำลังกันเป็น ๓ ชุด ผลัดเปลี่ยนกันทำหน้าที่ลาดตระเวนคุ้มครองครุ และประจำอยู่ที่ฐานเพื่อเป็นชุดสนับสนุนหากมีเหตุการณ์เกิดขึ้น

ที่ฐานของผมมีพื้นที่เล็ก ๆ ซึ่งเราใช้ทำสวนครัวปลูกผักไว้เป็นเสบียงประกอบอาหาร บางครั้งก็มีชาวบ้านที่เป็นชาวไทยมุสลิมรวมทั้งทหารพรานนำของปามามอบให้เรานำไปปรุงเป็นอาหารเสริม แต่โดยหลักแล้วเราก็มีรถเสบียงมาส่งอาหารให้ตามวงรอบระยะเวลา”

“ชีวิตในฐานของผมก็คงจะไม่แตกต่างอะไรกับฐานปฏิบัติการของทุกเหล่าทัพ ซึ่งต้องมีการเข้าประจำแนวเพื่อเฝ้าระวังการโจมตีของฝ่ายตรงข้าม

มีการแถวตรวจบัญชีพลฟังคำสั่งแจ้งรับมอบภารกิจขณะที่อยู่ในฐาน”

“ระหว่างการออกปฏิบัติงาน เราไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้โทรศัพท์มือถือ ยกเว้นในเวลาสองทุ่มถึงสามทุ่ม ซึ่งเป็นเวลาส่วนตัว คนที่ไม่มีหน้าที่เวรยามก็สามารถโทรศัพท์กลับไปพูดคุยกับญาติมิตรที่บ้านของตนได้”

แม้พลทหารชลทิตย์จะได้รับการยกย่องว่าเป็น “ฮีโร่” ในวันนั้น แต่เจ้าตัวกลับมิได้ฉกฉวยเอาเกียรติยศนั้นไว้กับตนเองเพียงผู้เดียว เขากล่าวว่า

“ผมคิดว่าทุกคนก็คือฮีโร่ของกันและกัน เพราะพวกเราต่างร่วมกันสู้ช่วยเหลือกันอย่างสุดความสามารถ แม้แต่คนที่ขี่รถจักรยานยนต์อยู่คันแรกอยู่หน้าขบวนทิ้งระยะห่างออกไปเกือบ ๕๐ เมตร ยังย้อนกลับมายิงต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามโดยไม่คิดที่จะหลบหนีเอาตัวรอด”

“ผมอยากจะบอกว่าพวกเราทุกคนที่เป็นทหารนาวิกโยธินมีหัวใจนักรบเหมือน ๆ กันทุกคน พลทหารอรุณ เพื่อนของผมคงจะเสียใจไม่น้อยที่ถูกยิงเข้าจุดสำคัญจนเสียชีวิตในทันทีโดยไม่ทันจะหันป็นเข้าหาฝ่ายตรงข้ามเพื่อยิงต่อสู้เหมือนคนอื่น ๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์วันนั้น”

“ผมไม่เคยคิดว่าตนเองเก่งกว่าใคร เพียงแต่อาจจะโชคดีมากกว่าที่ถูกยิงหลายนัดแต่ไม่ตาย ซึ่งอาจเป็นเพราะผมอยู่ในตำแหน่งข้างถนนใกล้กับโรงรถของชาวบ้าน”

เมื่อถูกถามว่ามีเครื่องรางของขลังของเกจิอาจารย์คนใดพกติดตัวอยู่หรือไม่ พลทหารชลทิตย์ตอบว่า

“ผมห้อยเหรียญสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ๑ เหรียญ และเหรียญสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ๑ เหรียญ ผมนับถือพระองค์ท่านเหมือนที่ทหารเรือ

เดินทางถึงกองบัญชาการนาวิกโยธิน

ทุกคนนับถือ ก่อนออกภารกิจผมระลึกถึงพระองค์ท่าน
ทุกครั้ง ขอให้ปกป้องรักษาให้ผมปลอดภัย”

แม้จะต้องเสียขาและมีร่องรอยจากการผ่าตัด
หลงเหลืออยู่ที่ลำตัว รวมทั้งกระดูกอีกนิตหนึ่งไม่สามารถ
ฝ่าวอกมาได้ แต่พลทหารชลทิตย์ ซึ่งมีวัยเพียง ๒๓ ปี
ยังมีกำลังใจเต็มเปี่ยม

“กองทัพเรือ โดยเฉพาะหน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน
ดูแลผมอย่างดี นายทหารชั้นผู้ใหญ่หลายคนมาเยี่ยมผม
แม้แต่ พลตำรวจเอก พัชรวาท วงษ์สุวรรณ ผู้บัญชาการ
ตำรวจแห่งชาติ ก็ยังมาเยี่ยมผมตอนที่ท่านไปเยี่ยมตำรวจ
ที่ภาคใต้”

พลทหารชลทิตย์ ต้องใส่ขาเทียมที่โรงพยาบาล
ในจังหวัดสงขลา เขาเริ่มหัดเดินเพื่อที่จะเริ่มต้น
ชีวิตใหม่อีกครั้ง

ก่อนเดินทางกลับหน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน ทาง
กรมทหารราบที่ ๓ โดยนาวาเอก นิเวศ บุตรศรี ได้จัด
พิธีส่งตัวพลทหารชลทิตย์ และผู้บาดเจ็บจากเหตุการณ์
เดียวกันอย่างสมเกียรติ

“ในวันนั้นผมได้ใส่เครื่องแบบนาวิกโยธินอีกครั้ง
หลังจากใส่ชุดคนป่วยอยู่หลายเดือน”

เจ้าตัวเล่าอย่างภูมิใจ

“พอเครื่องบินลงจอดที่อุตะเภาก็มีคนมารอต้อนรับ
และทางผู้บัญชาการนาวิกโยธิน พลเรือโท สุวิทย์ ธาระรูป
ก็จัดพิธีต้อนรับและสดุดีนักรบนาวิกโยธินทุก ๆ คนที่ร่วมอยู่
ในเหตุการณ์ปะทะวันนั้นอย่างสมเกียรติ จนผมน้ำตาไหล
รู้สึกเลยว่าสิ่งที่ทำไปไม่สูญเปล่า”

ด้วยวัยเพียง ๒๓ ปี อันหมายถึงเส้นทางชีวิตยัง
อีกยาวไกล อดีตพลทหารอย่างชลทิตย์คิดถึงการดำรงชีวิต
หลังปลดประจำการไว้อย่างไร

คำตอบที่เจ้าตัวคิดไว้แล้วก็คือ

“ผมตั้งใจจะขอโควตาสลากกินแบ่งมาขายที่บ้านเกิด
หลังจากนั้นค่อยหาหนทางอื่นต่อไป”

ในวันที่ได้พบกัน ณ ห้องพักรักษาผู้ป่วยโรงพยาบาล
สมเด็จพระปิ่นเกล้า อดีตพลทหารชลทิตย์ซึ่งมาทำ
กายภาพบำบัด มีสีหน้าแจ่มใส และแก้เหงาด้วยการ
เปิดเน็ตพูดคุยกับชาวเน็ต ซึ่งหลายคนเป็นมิตรใหม่ที่เพิ่ง
รู้จักกันหลังจากเรื่องราวและภาพการปะทะที่อำเภอยิ่ง
เริ่มส่งต่อเป็นฟอรัมเวิร์ดเมลมากขึ้น

คำพูดสุดท้ายที่เด็กหนุ่มจากสุพรรณบุรีกลั่นออกมา
จากหัวใจได้ยืนก่อนที่เราจะแยกจากกันก็คือ

“ภูมิใจมากครับที่ครั้งหนึ่งในชีวิตได้เป็นทหาร
นาวิกโยธินของกองทัพเรือ” 🇹🇭

